

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 608/2018
07.06.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Мирољуба Томића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Дејана Суботића и др., због продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Дејана Суботића, адвоката Стане Ђекић и захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Милана Ђулафића, адвоката Небојше Перовића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Ваљеву К 36/14 од 11.05.2017. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1025/17 од 14.03.2018. године, на седници већа одржаној дана 07.06.2018. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милана Ђулафића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Ваљеву К 36/14 од 11.05.2017. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1025/17 од 14.03.2018. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1), тачка 2) и тачка 3) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Дејана Суботића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Ваљеву К 36/14 од 11.05.2017. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1025/17 од 14.03.2018. године, у односу на повреде закона из члана 74; члана 438. став 1. тачка 4); члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **одбацује** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ваљеву К 36/14 од 11.05.2017. године, исправљеном решењем К 36/14 од 23.04.2018. године, окривљени Дејан Суботић оглашен је кривим због извршеног продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од три године и шест месеци и због извршеног кривичног дела

неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од пет година, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од осам година у коју му је урачунато време проведено у притвору од 29.08.2013. до 14.11.2013. године, те од 24.01.2014. до 19.11.2014. године, као и време проведено на издржавању мере забране напуштања стана од 19.11.2014. до 25.05.2015. године.

Истом пресудом окривљени Милан Ћулафић оглашен је кривим због извршеног продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од три године и због извршеног кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од пет година, и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од седам година и шест месеци у коју му је урачунато време проведено у притвору од 29.08.2013. до 14.11.2013. године, те од 24.01.2014. до 19.11.2014. године, као и време проведено на издржавању мере забране напуштања стана од 19.11.2014. до 25.05.2015. године.

Наведеном пресудом од окривљених Дејана Суботића и Милана Ћулафића одузета је имовинска корист стечена извршењем кривичног дела, на основу члана 91. и 92. КЗ и то 12.000 евра у динарској противвредности као у изреци пресуде, коју су окривљени дужни платити солидарно, као и износ од по 7.000,00 динара, у корист буџетских средстава суда, у року од 30 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, те су обавезани да суду накнаде трошкове кривичног поступка и паушала као у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1025/17 од 14.03.2018. године одбијене су, као неосноване жалба Вишег јавног тужиоца у Ваљеву, окривљеног Дејана Суботића и његовог браниоца и браниоца окривљеног Милана Ћулафића и потврђена пресуда Вишег суда у Ваљеву К 36/14 од 11.05.2017. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео:

-бранилац окривљеног Милана Ћулафића, адвокат Небојша Перовић, на основу члана 482. и члана 483. став 1. и 3. ЗКП, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, члана 439. тачка 1), тачка 2) и тачка 3) ЗКП све у вези са одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, уз предлог Врховном касационом суду да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да исте преиначи тако што ће окривљеног Милана Ћулафића ослободити од кривичне одговорности, те да окривљеног и његовог браниоца позове на седницу већа као и да одложи извршење правноснажне пресуде;

-бранилац окривљеног Дејана Суботића, адвокат Стана Ћекић, на основу члана 482. став 1. ЗКП, због повреде закона из члана 74. ЗКП, члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, члана 439. тачка 3) у вези члана 441. став 3. и 4. ЗКП, све у вези са одредбом члана 485. став 1. и став 3. ЗКП, уз предлог Врховном касационом суду да: „побијане пресуде укине и предмет врати на поновни поступак и одлуку Вишем суду чију ће месну надлежност делегирати ван

подручја Апелационог суда у Београду или да исте преиначи и окривљеног Дејана Суботића ослободи од оптужбе“.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Поднетим захтевом браниоца окривљеног Милана Ћулафића, адвоката Небојше Перовића указује се најпре на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, уз образложење да се побијане правноснажне пресуде заснивају на доказима на којима се по одредбама ЗКП не могу заснивати, а то су аудио записи и филтрирани аудио записи 234-430/16, те транскрипти разговора снимљени 22. и 25.08. 2013. године. Одбрана налази да ови докази нису прибављани у складу са одредбама ЗКП. Наведени докази су прибављени на основу наредбе истражног судије Вишег суда у Ваљеву Кри.пов. 4/13 од 22.08.2013. године, којом је одређена мера надзора и снимања разговора или комуникација другим техничким средствима и оптичка снимања, али не према окривљеном Милану Ћулафићу, већ према АА, због постојања основане сумње да је извршио кривично дело неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и кривично дело давање мита из члана 368. КЗ, почев од 22.08.2013. године, на локацијама на којима се налази и на којима се буде затекао као и на локацијама које у току вођења надзора буду установљене. На основу прикупљених доказа, по наведеној наредби Крив.пов. 4/13 од 22.08.2013. године, која се односи на АА, Виши јавни тужилац у Ваљеву је подигао оптужницу Кт 77/2013 од 30.12.2013. године, али не против АА, већ против окривљеног Дејана Суботића и окривљеног Милана Ћулафића оба због продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, док је АА, према тој оптужници, имао статус сведока те је у том својству саслушан у претходном поступку и на главном претресу. Одбрана налази да су овако незаконито прибављени докази коришћени против окривљеног Милана Ћулафића у кривичном поступку који је, између осталих окривљених лица, против њега вођен по оптужници Вишег јавног тужиоца у Ваљеву КТ 77/2013 од 30.12.2013. године (К 14/14) због продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ. Одбрана, надаље, указује да је Виши јавни тужилац у Ваљеву наредбом КТИ 5/14 од 10.02.2014. године проширио истрагу против Дејана Суботића, Милана Ћулафића и АА, због постојања основане сумње да су извршили кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези става 1. КЗ, те на основу тако прикупљених доказа Виши јавни тужилац у Ваљеву подигао оптужницу Кт 3/14 од 16.04.2014. године, против окривљених Дејана Суботића и Милана Ћулафића, због продуженог кривичног дела из члана 246. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ те АА и ББ због кривичног дела из члана 246. став 5. у вези става 3. и 1. КЗ, али у том поступку напред наведени недозвољени докази: аудио записи, филтрирани аудио записи 234-430/16 и

транскрипти разговора снимљени 22. и 25.08.2013. године, нису уопште коришћени као доказ. Виши суд у Ваљеву је решењем К 36/2014 од 25.07.2014. године спојио поступке по напред наведеним оптужницама Вишег јавног тужиоца у Ваљеву Кт 77/2013 од 30.12.2013. године (К 14/14) и Кт 3/14 од 16.04.2014. године (К 36/14), те је у односу на окривљеног АА и ББ 27.05.2014. године донео правноснажне пресуде на основу споразума о признању кривице СПК 7/14 и СПК 8/14, а у односу на окривљене Дејана Суботића и Милана Ћулафића правноснажне пресуде које су предмет оцене у овом поступку пред Врховним касационим судом. Одбрана закључује да је материјал добијен употребом техничких средстава, на основу члана 504.з став 3. у вези става 2. тада важећег ЗКП, коришћен као доказ само у поступку где је лице АА, на кога се односила наредба Крив.пов. 4/2013. од 22.08.2013. године (по оптужници Кт 77/2013 од 30.12.2013. године) имало статус сведока, али не и у поступку где је имало статус осумњиченог – по оптужници Вишег јавног тужиоца у Ваљеву Кт 3/14 од 16.04.2014. године, при чему јавни тужилац у тој оптужници уопште није предложио извођење доказа, на које се поднетим захтевом за заштиту законитости указује да су незаконити, аудио записи и филтрирани аудио записи 234-430/16 и транскрипти разговора снимљени 22. и 25.08.2013. године.

Врховни касациони суд је ове наводе у захтеву браниоца окривљеног Милана Ћулафића, да су побијане правноснажне пресуде донете уз учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, оценио као неосноване.

Пре свега, из списка предмета произлази да је истражни судија Вишег суда у Ваљеву у смислу члана 504.е тада важећег ЗКП, на образложени предлог Вишег јавног тужиоца у Ваљеву издао наредбу Крив.пов. 4/13 од 22.08.2013. године, за надзор и снимање телефонских и других разговора или комуникација другим техничким средствима и оптичка снимања лица за које је постојала основана сумња да је учинило кривично дело из члана 504.а ЗКП, у односу на осумњиченог АА због основане сумње да је извршио кривично дело из члана 246. став 1. КЗ и члана 368. КЗ, јер се на други начин нису могли прикупити докази за кривични прогон или би њихово прибављање било знатно отежано. Касније, током кривичног поступка Виши суд у Ваљеву је донео решење К 36/14 од 25.07.2014. године о спајању кривичног поступка који се код тог суда води под бројем К 14/14 по оптужници Вишег јавног тужиоца у Ваљеву Кт 77/2013 од 30.12.2013. године против окривљених Дејана Суботића и Милана Ћулафића због продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ са кривичним поступком тог суда К 36/14, по оптужници Вишег јавног тужиоца у Ваљеву Кт 3/14 од 16.04.2014. године који се против окривљених Дејана Суботића и Милана Ћулафића водио због продуженог кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, окривљеног АА и окривљеног ББ због кривичног дела из члана 246. став 5. у вези става 3. и става 1. КЗ те окривљеног ВВ због кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ, ради вођења јединственог поступка у смислу члана 30. став 2. ЗКП, , управо због постојања међусобне везе између извршених кривичних дела и истих доказа. У спроведеном јединственом поступку су изведени сви докази који су обухваћени оптужним

актима јавног тужиоца и донета је јединствена одлука – пресуда Вишег суда у Ваљеву К 36/14 од 11.05.2017. године.

Све напред наведено указује да је побијана наредба истражног судије Вишег суда у Ваљеву Кри Пов 4/13 од 22.08.2013. године, на основу које су прибављени докази за које одбрана налази да се на њима пресуда не може заснивати, донета у складу са чланом 504.е тада важећег ЗКП. Наредба се односила на лице – АА, који је био основано сумњив да је учинио кривично дело из члана 246. став 1. КЗ и члана 368. КЗ, како је то предвиђао члан 504.а тада важећег ЗКП, те је у односу на окривљеног АА подигнута оптужница Кто 3/14 од 16.04.2014. године управо због кривичног дела из члана 246. став 5. у вези става 3. у вези става 1. КЗ и правноснажном пресудом Вишег суда у Ваљеву Спк 7/14 од 27.05.2014. године је оглашен кривим због извршеног кривичног дела из члана 246. став 5. у вези става 3. у вези става 1. КЗ.

Надаље, у спроведеном јединственом поступку К 36/14 по оптужницама Вишег јавног тужиоца у Ваљеву Кт 77/13 од 30.12.2013. године и Кто 3/14 од 16.04.2014. године, против окривљених Дејана Суботића и Милана Ћулафића због кривичног дела из члана 367. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ и кривичног дела из члана 246. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ и окривљених АА и ББ због кривичног дела из члана 246. став 5. у вези става 3. у вези става 1. КЗ и окривљеног ВВ из члана 246. став 1. КЗ, спроведено је јединствено извођење свих доказа предложених у оптужницама, па и доказа прибављених по основу наредбе Кри Пов 4/13 од 22.08.2013. године, те је без утицаја чињеница што је окривљени АА са Вишим јавним тужиоцем у Ваљеву током поступка закључио споразум о признању кривичног дела који је био основ за доношење правноснажне пресуде Вишег суда у Ваљеву Спк 7/14 од 27.05.2014. године којом је оглашен кривим због извршеног кривичног дела из члана 246. став 5. у вези става 3. у вези става 1. КЗ.

Дакле, Врховни касациони суд налази да је побијана наредба издата у складу са тада важећим ЗКП и да су докази прибављени по основу ове наредбе прибављени а касније и коришћени у законито спроведеном поступку, те су неосновани супротни наводи у захтеву браниоца окривљеног Милана Ћулафића да је учињена повреда из одредбе члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Врховни касациони суд налази да се, осим наведеног поднетим захтевом браниоца окривљеног Милана Ћулафића неосновано указује да су напред наведени докази – аудио записи, филтрирани аудио записи 234-430/16 и транскрипти разговора снимљени 22. и 25.08.2013. године незаконити и по начину прибављања, јер везано за наредбу истражног судије о надзору и снимању разговора или комуникација другим техничким средствима и оптичка снимања Кри.пов. 4/13 од 22.08.2013. године издату према АА не постоји извештај о примени мере, те се не зна коме је било поверено вршење и примена мере, као и због чињенице да Виши јавни тужилац у Ваљеву није, у року од 6 месеци (како то прописује члан 163. став 1. ЗКП) од дана доношења наредбе покренуо поступак у односу на окривљеног АА због кривичног дела давања мита из члана 368. КЗ већ због кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ.

Уз напред дате разлоге, Врховни касациони суд налази да, како је ова битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на идентичан начин већ истицана и у поступку по редовном правном леку, овај суд прихвата разлоге жалбеног суда, дате на страни 12, 13 и 14 другостепене пресуде, као довољне, јасне и аргументоване, те на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Надаље, у оквиру истакнуте битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП су и наводи, како браниоца окривљеног Милана Ћулафића, тако и браниоца окривљеног Дејана Суботића, да је АА имао сазнања – односно био упознат са чињеницом да је у односу на њега издата наредба за надзор и снимање телефонских и других разговора и комуникација и снимање разговора или комуникација другим техничким средствима и оптичка снимања и да је приликом сусрета и разговора са окривљеним Миланом Ћулафићем и Дејаном Суботићем 22. и 25.08.2013. године „био озвучен“, чиме је ова мера дискредитована, с обзиром на то да је АА по ставу одбране, поступао у својству прикривеног иследника.

Наведени закључци бранилаца окривљених о предузетим радњама АА и по њиховој верзији улоге „прикривеног иследника“ су у супротности са чињеничним закључцима првостепеног и другостепеног суда на наведене околности, а у суштини су оспоравање исказа АА због чега их Врховни касациони суд оцењује као оспоравање чињеничног стања, односно као указивање на повреду одредбе члана 440. ЗКП, која не представља законски разлог за подношење овог ванредног правног лека, те су у овом делу поднети захтеви бранилаца окривљених Милана Ћулафића и Дејана Суботића оцењени као недозвољени.

Поднетим захтевом окривљеног Милана Ћулафића се указује на повреду кривичног закона, члана 439. тачка 1) ЗКП, са образложењем да дело за које је окривљени Милан Ћулафић осуђен није продужено кривично дело примање мита из члана 367. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ. По ставу одбране суд није разјаснио коју службену радњу је у оквиру свог службеног овлашћења окривљени извршио, а није смео да је изврши и коју службену радњу није извршио, а коју би морао извршити, све због новчане користи, те на који конкретан начин је омогућио АА да се бави прометом опојне дроге, на које оперативне тактичке мере и радње из делокруга овлашћења службеног лица је окривљени Милан Ћулафић указао АА, уз закључак да радње наведене у изреци првостепене пресуде нису службене радње у делокругу радног места, окривљеног Милана Ћулафића.

Врховни касациони суд ове наводе у поднетом захтеву оцењује као неосноване.

Одредбом члана 367. став 1. КЗ је прописано да службено лице које непосредно или посредно захтева или прими поклон или другу корист или које прими обећање поклона или друге користи за себе или другог да у оквиру свог службеног овлашћења или у вези са својим службеним овлашћењем изврши службену радњу коју не би смело извршити или да не изврши службену радњу коју би морало извршити казниће се затвором од 2 до 12 година, а одредбом члана 367. став 3. КЗ је прописано да службено лице које изврши дело из става 1. или 2.

овог члана у вези са откривањем кривичног дела, покретањем или вођењем кривичног поступка, изрицањем или извршењем кривичне санкције, казниће се затвором од 3 до 15 година.

Врховни касациони суд налази да је окривљени Милан Ћулафић као службено лице, полицијски службеник Министарства унутрашњих послова Републике Србије, у звању полицијског инспектора, пре свих конкретних службених радњи које спадају у делокруг његовог рада у смислу одредаба Закона о полицији имао начелну обавезу да штити и унапређује безбедност грађана и имовине, пружа подршку владавини права и обезбеђује остваривање Уставом и Законом утврђених људских и мањинских права и слободе и других заштићених вредности у демократском друштву, која се остварују обављањем полицијских послова и то пре свих превенцијом криминала и унапређењем безбедности у заједници – друштву.

Чињеничним описом дела, датом у изреци првостепене пресуде, утврђено је, између осталог, да је окривљени Милан Ћулафић „...правовремено му указујући (АА) на оперативне техничке мере и радње, која овлашћена службена лица ПУ Ваљево могу да предузму у циљу откривања његове криминалне делатности и покретања кривичног поступка против њега (АА)... указујући му на возила (МУП-а РС) која од (овлашћених службених лица ПУ Ваљево) могу бити коришћена приликом обављања службених радњи – путничко моторно возило Пежо 206 рег.ознаке ВА011ТТ и теренско возило „Нисан Терано“.... уз упозорење „мораш да се чуваш плаваца иду редом по граду и дижу, пази раде у цивилу“ омогућивши му (АА) да се несметано бави прометом опојне дроге“. Општа начела Закона о полицији обавезују окривљеног Милана Ћулафића, као полицијског службеника, да поред осталог службене активности усмери и на превенцију криминала. Окривљени Милан Ћулафић је, искључиво због примања новчане користи, АА унапред указивао на будуће оперативне техничке мере и радње овлашћених службених лица МУП РС ПУ Ваљево усмерене ка откривању његове криминалне делатности, чиме је насупрот општим начелима вршио радње које не би смео извршити у оквиру послова који спадају у делокруг његовог радног места. Изрека првостепене пресуде садржи све чињенице и околности које представљају законска обележја продуженог кривичног дела примања мита из члана 367. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ за које је окривљени Милан Ћулафић оглашен кривим побијаним правноснажним пресудама, како објективне околности које се односе на саме радње извршења окривљеног, тако и субјективне околности које се односе на урачунљивост и умишљај окривљеног, па су супротни наводи у поднетом захтеву, да је учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани. Из наведених разлога су, као неосновани оцењени и наводи у захтеву браниоца окривљеног да поступање окривљеног Милана Ћулафића може евентуално да представља кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ, којима се указује на погрешну примену права – да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити – члан 439. тачка 2) ЗКП.

Такође захтевом браниоца окривљеног Милана Ћулафића се указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, везано за кривично дело из члана 246. став 1. КЗ наводима: да није утврђено да је предметна дрога била

„чиста“ или помешана са разблаживачем; да није учињено неспорним да из заплењене опојне дроге недостаје 1 кг опојне дроге; да није утврђено за колики новчани износ је АА дистрибуирао опојну другу; да није доказано да уопште постоји објекат дела – опојна дрога, хероин...чиме се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно одредбу члана 440. ЗКП, која није предвиђена као законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца, те је у овом делу захтев браниоца окривљеног Милана Ћулафића оцењен као недозвољен.

Захтевима бранилаца окривљених Милана Ћулафића и Дејана Суботића се правноснажне пресуде побијају и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у погледу одлуке суда о одузимању имовинске користи, од ових окривљених у висини од 12.000 евра, коју они треба да накнаде солидарно. Одбрана налази да се саокривљени не могу обавезати да, по основу одузимања имовинске користи, плате солидарно одређени износ, јер овај институт има за циљ да се од учиниоца одузме конкретна корист прибављена извршењем кривичног дела. Такође, по ставу одбране, суд није извео ни један доказ који је од важности за утврђивање висине прибављене имовинске користи.

Међутим, Врховни касациони суд је ове наводе у поднетим захтевима оценио као неосноване. Одредбама члана 91. и 92. КЗ, које су императивног карактера, су регулисани основ, услови и начин одузимања имовинске користи. Од окривљеног Милана Ћулафића и окривљеног Дејана Суботића је имовинска корист одузета у складу са законом, у смислу наведених цитираних императивних одредби, при чему је висина прибављене противправне имовинске користи утврђена изреком првостепене пресуде на износ од 12.000 евра на основу продате опојне дроге, што супротне наводе у захтевима бранилаца окривљених у погледу повреде из члана 439. тачка 3) ЗКП чине неоснованим, док оспоравање висине имовинске користи представља побијање чињеничног утврђења суда – одредбе члана 440. ЗКП, која не представља законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости, у смислу члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, те је у том делу захтев одбачен као недозвољен.

Захтевом браниоца окривљеног Дејана Суботића, адвоката Стане Ћекић се правноснажне пресуде побијају уз образложење да окривљеном Дејану Суботићу од самог почетка кривичног поступка није била омогућена никаква одбрана, на који начин је повређена одредба члана 74. ЗКП, која предвиђа право окривљеног и обавезу суда да окривљени има браниоца, ако се поступак води због кривичног дела за које је прописана казна затвора од 8 година, као у овом кривичном поступку против окривљеног Дејана Суботића.

Врховни касациони суд изнете наводе оцењује као неосноване, с обзиром на то да је окривљени Дејан Суботић од првог саслушања па до правноснажног окончања кривичног поступка имао браниоца, све у смислу члана 74. став 1. тачка 2) ЗКП. Наиме, његовом првом саслушању у МУП РС ПУ Ваљево 29.08.2013. године, као и саслушању пред истражним судијом Вишег суда у Ваљеву 30.08.2013. године присуствовао је бранилац – адвокат Мирољуб Живковић који га је бранио до отказивања пуномоћја 03.09.2013. године, након чега га је у даљем току кривичног поступка пред првостепеним и другостепеним судом бранио

адвокат Душан Машић. С тим у вези супротни наводи у захтеву браниоца окривљеног Дејана Суботића су оцењени као неосновани.

Наводима у захтеву браниоца окривљеног Дејана Суботића да у својству браниоца никада није позван нити му је омогућено да присуствује радњама везано за вештачење опојне дроге извршено од НКТИЦ МУП-а РС, те вештачењу судског вештака др Слободана Јовчића у вези вештачења гласа, као и да бранилац и окривљени нису позвани пред другостепени суд на седницу већа, се погрешно указује на повреду одредбе члана 74. ЗКП, с обзиром на напред изнете разлоге, а да се изнетим наводима евентуално може указивати на неке друге повреде ЗКП, (које се поднетим захтевом не опредељују), а које не представљају законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца, из ког разлога је поднети захтев у овом делу оцењен као недозвољен.

Захтевом браниоца окривљеног Дејана Суботића се, по ставу Врховног касационог суда, неосновано указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП наводима да су све судије кривичног одељења Вишег суда у Ваљеву, а не само судија Драган Обрадовић, морале бити изузете од суђења у овом кривичном предмету, јер су са окривљеним Дејаном Суботићем који је био шеф одељења за сузбијање општег криминалитета у ОКП ПУ Ваљево имали свакодневно блиску пословну сарадњу.

Наиме, одбрана ову битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП погрешно везује са повредом одредби члана 37. став 2. ЗКП (која предвиђа могућности, али не и обавезу изузећа, уколико постоје околности које изазивају сумњу у непристрасност судије или судије поротника). Наведена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП представља законски разлог за подношење овог ванредног правног лека само уколико се судија или судија поротник морао изузети-дакле у случајевима предвиђени чланом 37. став 1. тачка 1) до 4) ЗКП, што овде није случај.

Битна повреда одредаба кривичног поступка на коју се указује захтевом браниоца окривљеног Дејана Суботића је и повреда из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, уз образложење да се побијане правноснажне пресуде заснивају на „посредном извору доказа“ Споразуму АА са Вишим јавним тужиоцем у Ваљеву СПК 7/14 од 27.05.2014. године.

Врховни касациони суд је ове наводе у захтеву оценио као неосноване, с обзиром на то да се суд у смислу члана 406. став 1. тачка 5) у вези са чланом 405. ЗКП, по одлуци већа упознао са правноснажном пресудом Вишег суда у Ваљеву СПК 7/14 од 27.05.2014. године којом је прихваћен Споразум о признању кривичног дела СК 12/14 од 16.04.2014. године закључен између окривљеног АА и Вишег јавног тужиоца у Ваљеву, којом је он оглашен кривим због извршеног кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 5. у вези става 3. и става 1. КЗ и ослобођен од казне затвора.

Иста повреда се образлаже наводима да је АА у својству сведока пред Вишим судом у Ваљеву дао исказ, али искључиво и само на околност узимања изјава од сведока ГГ, при чему, везано за околности овог кривичног дела, никада

није саслушан у својству сведока, нити у истрази нити на главном претресу, што и није дозвољено сходно одредбама Законика о кривичном поступку јер је исти у својству окривљеног закључио споразум о признању кривичног дела из члана 246. став 5. у вези става 3. и 1. КЗ и то својство задржава у току кривичног поступка. Одбрана налази, да суд користи чињенице из исказа осумњиченог АА датог пред Вишим јавним тужиоцем у Ваљеву због закључења Споразума о признању кривице, а оцењује их као „чињенице из исказа сведока АА“, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Супротно овим наводима захтева, а како је већ истакнуто у разлозима одлуке Врховног касационог суда, суд је извршио увид у пресуду Вишег суда у Ваљеву СПК бр. 7/14 и др., на шта је овлашћен по закону (страна 104 став 4. првостепене пресуде), док се АА у улози сведока може саслушати само у односу на кривично дело примање мита из чл. 367. КЗ, за које он није оптужен, већ се кривични поступак водио против других окривљених лица.

Врховни касациони суд налази да се на овај начин само формално указује на повреду одредбе члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, али се суштински истиче повреда поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП у делу да „о чињеницама које су предмет доказивања постоји знатна противуречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа или записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника, па због тога није могуће испитати законитост и правилност пресуде“, што није законски разлог у смислу члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, те је у овом делу захтев оцењен као недозвољен.

Бранилац окривљеног Дејана Суботића, такође указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП са образложењем да се побијане пресуде заснивају на „недозвољеним доказима“ и то на налазу и мишљењу вештака електро струке др Слободана Јовчића који је вештачење аудио снимака извршио противно члану 113. став 1. и члану 114. став 1. ЗКП, јер нема потребна стручна знања за такву врсту вештачења, те на налазу и мишљењу вештака Наташе Радосављевић – Стевановић при НКТП МУП-а РС, која је биолошко – хемијско вештачење извршила противно члану 113. став 2. и члану 121. став 2. ЗКП, односно без потребног узорка за поређење са предметом вештачења.

Врховни касациони суд налази да се, иако се поднетим захтевом формално указује на повреду одредаба из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП која представља законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца, датим образложењем оспоравају чињенични закључци суда код оцене и прихватања налаза вештака, што представља повреду одредбе члана 440. ЗКП која није законски разлог, у смислу одредбе члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, те је у овом делу захтев оцењен као недозвољен.

Осим, наведеног, захтевом браниоца окривљеног Дејана Суботића се указује и на повреде закона из члана 446. став 1. и члана 448. став 1. и 2. ЗКП, које не представљају законски разлог, у смислу одредбе члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, те је у овом делу захтев оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић